

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka, ve věci

žalobce: **368 s. r. o.**
se sídlem Pod Zámečkem 1761/15, 500 06 Hradec Králové
zast. JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem AK Hartmann,
Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o.
se sídlem Malé náměstí 124, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2019, čj. MPSV-2019/116890-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím orgánu I. stupně – Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2019, čj. HKA-T-54/2019, byla žalobci uložena povinnost vrátit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 2. čtvrtletí roku 2017 ve výši 19 000 Kč. Správní orgán své rozhodnutí odůvodnil zněním ustanovení § 78a odst. 10 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon č. 435/2004 Sb.“), po podaném odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019 potvrdil jako správné.

2. Dne 14. 7. 2017 požádal žalobce o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě a jeho zvýšení za 2. čtvrtletí roku 2017, příspěvek byl úřadem práce dle § 78 odst. 1, 2, 3, 4, 5 a 8 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., poskytnut dle znění, účinného do 31. 12. 2017, a to ve výši 74 969,15 Kč, a dále zvýšený příspěvek dle § 78 odst. 3 téhož zákona dle znění účinného do 31. 12. 2017 ve výši 9 720 Kč, rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017. Celkem činil příspěvek částku 84 690 Kč.
3. Ve dnech 2. 11. 2018 až 28. 11. 2018 byla úřadem práce provedena kontrola u příjemce veřejné finanční podpory, předmětem kontroly bylo hospodaření s veřejnými prostředky, příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, kontrolovaným obdobím bylo období 1. 4. 2017 – 30. 6. 2017 a období účetně související. Z kontroly byl vyhotoven protokol o kontrole u příjemce veřejné finanční podpory čj. 317500/18/HK ze dne 13. 12. 2018 (dále jen „protokol“).
4. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce ke dni podání žádosti o příspěvek neměl uhrazeny veškeré mzdové náklady za kontrolované období, před podáním žádosti o příspěvek byly uhrazeny mzdy zaměstnanců p. L., p. K. a p. M. za celé kontrolované období a mzda zaměstnance PhDr. H. byla uhrazena za měsíc duben 2017. Byly uhrazeny odvody za celé kontrolované období. Ke dni podání žádosti o příspěvek nebyla uhrazena mzda zaměstnanci PhDr. H. za měsíc květen a červen 2017, za měsíc květen 2017 mu byla uhrazena dne 29. 11. 2017, za měsíc červen 2017 pak ve dnech 15. 12. 2017 a 19. 12. 2017.
5. Dne 9. 1. 2019 úřad práce obdržel podání žalobce, nazvané „Sdělení ke kontrolnímu zjištění“, v němž je uvedeno, že tento nemá námitky proti věcnému obsahu kontrolního zjištění. Dne 13. 2. 2019 zahájil úřad práce správní řízení ve věci vrácení části příspěvku poskytnutého za 2. čtvrtletí r. 2017.

II. Žalobní argumentace

6. Žaloba namítá, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné z důvodu aplikace zákona o zaměstnanosti v nesprávném znění. Žalovaný nesprávně interpretoval a aplikoval podmínky pro přiznání nároku na příspěvek a podmínky pro stanovení výše příspěvku dle ust. § 78 cit. zákona, dopustil se přitom přílišného formalismu a nadměrné přísnosti, aniž by vzal dostatečně v potaz smysl a účel relevantní právní úpravy a základní zásady pro rozhodování správních orgánů. Správní orgány v případě existence více možných různých výkladů aplikovatelných právních ustanovení nevyužily takový výklad, který je příznivější pro adresáta správních norem, nepostupovaly dle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když nepomohly žalobci odstranit tzv. jiné vady žádosti o příspěvek, ani v kontextu zjištěných skutečností nerozhodly o zjištění nedostatku toliko v částečné výši.
7. Žalobce předně sporuje aplikaci platného znění zákona č. 435/2004 Sb., neboť žalovaný posuzoval předmětný nárok dle znění zákona, účinného od 1. 1. 2018, neboť postupoval dle ust. § 78a, dle přechodných ustanovení novely č. 327/2017 Sb., ze dne 5. 9. 2017, však zněním, rozhodným pro věc, bylo znění zákona, účinné do 31. 12. 2017, tedy jím bylo ustanovení § 78. Znění tohoto ustanovení žaloba cituje, rovněž znění § 45 odst. 2 správního řádu, též poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), z níž posléze odvozuje splnění podmínek § 78 zákona č. 435/2004 Sb., tj. zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením, doručení žádosti nejpozději do konce příslušného kalendářního čtvrtletí, bezdlužnost zaměstnavatele a uzavření dohody o vymezení chráněných pracovních míst s úřadem práce.
8. Dále žalobce připomněl znění § 78 výše cit. zákona pro stanovení výše příspěvku, kdy jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy v měsíční výši 75 % skutečně vynaložených prostředků, včetně zákonných odvodů, nejvýše však 9 500 Kč, resp. 5 000 Kč včetně možnosti zvýšení dle odst. 3, kdy příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně, tj. ve vztahu

ke skutečně vynaloženým prostředkům na měsíční mzdy a odvody v rámci příslušného kalendářního čtvrtletí. Poukázal přitom na to, že zákon pro přiznání nároku na příspěvek ani pro určení výše příspěvku nestanovuje podmínku, že by ke dni podání žádosti již musely být požadované mzdové náklady v plné výši vyplaceny. Žalobce má za to, že pro určení výše příspěvku jsou rozhodující skutečně vynaložené mzdové náklady, vč. zákonných odvodů, za příslušné kalendářní čtvrtletí. Tento svůj závěr podporuje odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 24. 1. 2014, čj. 4Ads 97/2013.

9. Žalobce dále uvedl, že v rámci kontrolních zjištění bylo potvrzeno, že žalobce mzdové prostředky v průběhu příslušného kalendářního čtvrtletí skutečně vynaložil, resp. do konce lhůty pro podání žádosti, a to ve výši uvedené v žádosti o poskytnutí příspěvku, pouze k tomu v části došlo až po podání žádosti, nicméně stále před koncem lhůty pro podání žádosti za příslušné kalendářní čtvrtletí. Mzdové náklady na zaměstnance M., K. a M. byly ze strany žalobce v rámci posuzovaného kalendářního čtvrtletí vynaloženy řádně, a to ve výši korespondující s žádostí o poskytnutí příspěvku, jediným vytýkaným nedostatkem ze strany Úřadu práce tak bylo uhrazení části mzdy zaměstnanci PhDr. H., po podání žádosti, avšak stále před koncem lhůty pro podání žádosti za příslušné kalendářní čtvrtletí. Uvedená skutečnost neměla na výpočet výše příspěvku žádný vliv. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v případě uvedeného pracovníka skutečně vynaložené mzdové náklady ve výši 19 000 Kč vynaloženy nebyly, neboť mzdové náklady činily v rámci druhého kalendářního čtvrtletí r. 2017 celkem 30 479 Kč, příspěvek ve výši 75 % tedy činí celkem 21 764 Kč (duben – povinné odvody 4 031 a vyplacená mzda celkem 10 096, celkem 14 127, příspěvek činí 10 595,25 Kč, max. však 9 500 Kč; květen povinné odvody celkem 8 176 Kč a vyplacená mzda celkem 0, příspěvek činí 6 132 Kč; červen prakticky shodně jako květen).
10. Výši skutečně vynaložených mzdových nákladů na PhDr. H. žalobce prokazoval ve správním řízení výkazem mzdových nákladů pro období kalendářního roku 2017 a výpisy z bankovního účtu žalobce prokazující úhradu čisté mzdy zaměstnanci včetně přehledu/soupisu úhrad mezd zaměstnanci. Upozorňoval na to, že povinné odvody za uvedeného zaměstnance byly příslušným orgánům zaplacený včas a v plné výši, dle kontrolních zjištění byla bezdlužnost zaměstnavatele v tomto ohledu potvrzena. Důvody pro pozdní a nerovnoměrné vyplácení čisté mzdy uvedenému zaměstnanci mají svůj původ v historickém nevyplacení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na zaměstnance z důvodu tvrzených nesrovnalostí při podpisu pracovní smlouvy, což se negativně promítlo do cash-flow a celkových finančních možností žalobce. Proti postupu správních orgánů v uvedené věci byla podána žaloba, vedená před krajským soudem pod sp. zn. 31 Ad 5/2017.
11. Dále žalobce připomněl, že k naplnění zásady materiální pravdy zakotvené § 3 správního řádu se vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásady legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, dle rozhodnutí ÚS IV. ÚS 406/1999 a dalších je pak třeba, aby se správní orgány, tak jako soudy, vyvarovaly při svém rozhodování přílišného formalismu a nadměrné přísnosti. V daném případě žalovaný dle názoru žalobce upřednostňuje nepřiměřeným způsobem formální aspekty před smyslem a účelem předmětného příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, když odmítá zkoumat, zda po formálním podání žádosti zaměstnavatel deklarované finanční prostředky za příslušné kalendářní čtvrtletí řádně vynaložil či nikoliv.
12. K povinnosti správního orgánu ctít zásadu „v pochybnostech ve prospěch“ je žalobce toho názoru, že jeho interpretace § 78 zákona č. 435/2004 Sb., je v souladu se smyslem a účelem tohoto zákona, kterým je podporovat zaměstnávání osob se zdravotním postižením. V daném případě bylo prokázáno skutečné vynaložení mzdových prostředků a použití příspěvku jako částečné náhrady těchto výdajů, smysl a účel právní úpravy tak byl zachován a nebylo zjištěno žádné zneužití poskytnutého příspěvku. Se závěry žalovaného, že by ke dni podání žádosti již

musely být uvedené mzdové náklady v plné výši vyplaceny, žalobce nesouhlasí, a i kdyby měl připustit takový výklad, pak je povinností žalovaného použít výklad pro žalobce mírnější a příznivější, tedy postupovat tak, jak uvádí např. rozhodnutí NSS ze dne 21. 7. 2005 pod sp. zn. 1 Afs 1/2020. V dalším se odvolává i na postup, naznačený rozhodnutím ÚS ze dne 9. 10. 2001, sp. zn. II. ÚS 279/99, kdy soud zdůraznil, že jsou-li k dispozici dva rovnocenné výklady, z nichž jeden je extenzivní a druhý restriktivní, soud musí zvolit ten z nich, který odpovídá dalším metodám výkladu, zejména pak úvaze teleologické. Ta v dané věci, dle názoru žalobce, směřuje k již zmíněné podpoře zaměstnávání osob se zdravotním postižením a nahrazování skutečně vynaložených mzdových nákladů za příslušné kalendářní čtvrtletí.

13. Žalobce je přesvědčen, že splnil veškeré podmínky pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě dle podané žádosti v požadované výši na zaměstnance v předmětném kontrolovaném období, v případě PhDr. H. činily skutečně vynaložené mzdové náklady v rámci druhého čtvrtletí r. 2017 30 479 Kč, příspěvek ve výši 75 % skutečně vynaložených mzdových nákladů činí 21 764 Kč, žalobce požadoval 28 500 Kč – 3x 9 500 Kč. Bylo by proto možné dojít k závěru o zjištění nedostatku, avšak pouze ve výši 6 736 Kč. Jedná se tak dle přesvědčení žalobce případně o jiné vady žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, správní orgány tak měly žalobci pomoci vady odstranit, event. rozhodnout o zjištění nedostatku pouze ve výši 6 736 Kč. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 4. 3. 2020 konstatoval, že předmětem kontroly, prováděné u žalobce, bylo hospodaření s veřejnými prostředky, příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením – rozhodnutí čj. HKA-T-114/2017, kontrolovaným obdobím bylo období od 1. 4. do 30. 6. 2017. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce ke dni podání žádosti o příspěvek neměl uhrazeny veškeré mzdové náklady za kontrolované období, neboť nebyla uhrazena mzda zaměstnanci PhDr. H. za měsíce květen a červen 2017. K jejímu uhrazení došlo až dne 29. 11. 2017 (mzda za květen 2017), resp. 15. 12. a 19. 12. 2017 (mzda za červen 2017).
15. Jako podstatu žalobních námitek žalovaný spatřuje argumentaci, že zákon č. 435/2004 Sb., pro přiznání nároku na příspěvek ani pro určení výše nestanovuje podmínku, že by ke dni podání žádosti musely být požadované mzdové náklady v plné výši vyplaceny. Žalovaný se však s takovým výkladem zákona neztotožňuje. Z ustanovení § 78 ve znění zákona účinném do 31. 12. 2017 jasně a jednoznačně vyplývá, že příspěvek se poskytuje zpětně na úhradu skutečně vynaložených mzdových prostředků. Z jeho odst. 4 pak lze dále odvodit, že rozhodující je stav ke dni podání žádosti, tedy pro účely nároku na příspěvek se posuzuje, zda došlo k úhradě mzdy ke dni podání žádosti. Důvod je zřejmý, nelze žádat uhrazení nákladů, které v době podání žádosti vůbec nebyly vynaloženy. To mohlo být žadateli zřejmé i ze znění prohlášení, obsaženého v žádosti o příspěvek, kdy podáním žádosti stvrdil, že prohlašuje, že mzda byla vyplacena. Na toto však žalobce reagoval pouze sdělením, že „prohlášení uvedená na vydaném tiskopise nejsou relevantní a nelze jimi bez zákonné opory rozšiřovat zákonné podmínky pro přiznání a výpočet výše příspěvku“. Žalobce se na toto ani nedotázal, ani neupozornil a místo toho stvrdil zjevně nepravdivé prohlášení. Žalobce dále zjevně pomíjí ust. § 78 odst. 8 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., které jednoznačně stanovuje, že úřad práce neposkytne příspěvek ve výši nevyplacené mzdy ke dni podání žádosti.
16. Žalovaný je přesvědčen, že slovní spojení „skutečně vynaložené mzdové prostředky“ je zcela jasné a jednoznačné, nelze jej chápat jinak, než jako prostředky na mzdy, které byly zaměstnancům skutečně vyplaceny, neboť to, že zaměstnanci pouze vznikl na mzdu nárok, samo o sobě neznamená, že zaměstnavatel musel jakýkoliv prostředek vynaložit, k tomu dojde z podstaty věci až ve chvíli, kdy mzda je reálně vyplacena. Výklad žalobce je zjevně nesprávný a

účelový, zdůrazňuje pouze podmínky, které splnil, ale zjevnou zákonnou podmínku, že musí jít o náklady spojené se skutečně vyplacenou mzdou, pomíjí. Ostatně tato podmínka jasně vyplývá i z rozsudku NSS čj. 9 Ads 83/2014 ze dne 30. 9. 2015, který žalobce zahrnul do odvolání na podporu svého výkladu, kde je však přímo uvedeno, že „protože výše příspěvku vychází ze skutečně vyplacených prostředků na mzdy.....“.

17. Další rozhodnutí NSS, na něž žalobce poukazoval, a to čj. 4 Ads 97/2013 ze dne 24. 1. 2014, popisuje dle žalovaného zcela jinou situaci, zde NSS konstatoval, že mzda, resp. příspěvek za přesčas, na který vznikl nárok v 1. čtvrtletí r. 2008 a který byl vyplacen v čtvrtletí 3., může být zahrnuta jako mzdový náklad za čtvrtletí, v němž byl vyplacen, tedy za 3. čtvrtletí. Žalobce však mzdu vyplacenou až ve 4. čtvrtletí r. 2017 zahrnul do nákladů za 2. čtvrtletí r. 2017, kdy ještě nebyla vůbec vyplacena.
18. K námitce žalobce o použití nesprávného znění zákona žalovaný sdělil, že tuto námitku považuje za bezpředmětnou, když dle ust. § 78a odst. 10 nárok žalobce na příspěvek posuzován nebyl a ani být nemohl, neboť zmíněné ustanovení se nárokem vůbec nezabývá, nýbrž řeší vracení již poskytnutého příspěvku. Pro úplnost pak žalovaný poukazuje na skutečnost, že i předchozí úprava v § 78 odst. 10 výše uvedeného zákona ve znění platném do 31. 12. 2017 umožňovala uložit příjemci příspěvku povinnost tento za obdobných podmínek vrátit.
19. K žalobní námitce na nesprávný výpočet výše příspěvku, která má být navrácena, žalovaný odkázal na znění § 78 odst. 8 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., a to ve znění, účinném do 31. 12. 2017, v němž je jasně stanoveno, že úřad práce rozhodne o neposkytnutí příspěvku nebo jeho části ve výši odpovídající nevyplacené mzdě. Nevyplacená mzda za měsíce květen a červen 2017 přesahovala částku příspěvků za tyto měsíce (2 x 9 500 Kč), takže žalobce je povinen vrátit celý tento příspěvek.
20. Zákon o zaměstnanosti neumožňuje žalovanému zohlednit ani žalobcem uváděný fakt o podání správní žaloby na dřívější nevyplacení příspěvku na předmětného zaměstnance z důvodu tvrzených nesrovnalostí při podpisu pracovní smlouvy, ani to, že vyplacený příspěvek nebyl zneužit. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou porušení zásady materiální pravdy, resp. že by skutková podstata nebyla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zásad legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu ve věci skutkového stavu, nýbrž v interpretaci příslušných ustanovení zákona. Naopak žalovaný dodává, že správní orgán je povinen postupovat s výše uvedenými zásadami, proto bylo-li kontrolou zjištěno, že došlo k výplatě příspěvku v nesprávné výši a jsou splněny podmínky pro postup dle § 78a odst. 10 zákona č. 435/2004 Sb., je správní orgán povinen dle tohoto ustanovení postupovat a příjemci příspěvku stanovit povinnost jej vrátit. Žalovaný je přesvědčen, že jeho postup nelze hodnotit jako nepřiměřeně přísný.
21. Žalovaný zdůraznil, že skutečnost, že žalobce ve své žádosti stvrdil, že všem zaměstnancům vyplatil mzdu, ačkoliv tomu tak nebylo, nelze považovat ani za vadu žádosti, jak žalobce namítal, neboť se jedná o zjevně nepravdivý údaj, nikoliv o vadu, kterou má na mysli ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že dle platné právní úpravy lze vyplatit příspěvek pouze na skutečně vynaložené náklady, je žalovaný přesvědčen o správnosti svého postupu a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Jednání krajského soudu

22. Krajský soud ve věci jednal dne 18. 5. 2022. Zástupce žalobce odkázal na písemné znění žaloby, s tím, že v dané věci považuje za potřebné zdůraznit smysl a účel dotčené právní úpravy, kterým je pracovní podpora zdravotně postižených osob ve společnosti. Tento byl zcela jistě dodržen, naplněny byly i další podmínky pro přiznání příspěvku. To, že na tiskopise bylo uvedeno, že byly vyplaceny všechny mzdy, považuje žalobce za formální pochybení, když mzda PhDr. H. byla vyplacena před koncem čtvrtletí následujícího po poskytnutí příspěvku. Zástupce

žalobce odkázal na několik rozhodnutí NSS, zabývajících se sice dotační problematikou, nicméně pojednávajících též o určitých formálních pochybeních subjektů, kdy ne všechna jsou pokládána za rozporná se zákonem.

23. Pověřený pracovník žalovaného sdělil, že smyslem a účelem předmětného příspěvku není jeho vyplácení zaměstnavatelům, kteří nevyplatí zaměstnanci mzdu. Jistě nemůže být považováno za formální pochybení, pokud v daném případě mzda pracovníka za měsíc květen byla vyplacena v listopadu a za červen pak v prosinci r. 2017. Nevyplacení mzdy zaměstnanci v daném termínu je navíc přestupkem, za který lze uložit pokutu, danou argumentaci žalobce proto považuje žalovaný za nepříhodnou. Pokud by nebyl chybně vyplněný údaj na tiskopisu žádosti, nebyl by příspěvek poskytnut. Oba účastníci řízení setrvali na svých závěrečných návrzích.
24. Krajský soud konstatoval obsah správního spisu i to, že, jak žalovaný sdělil, skutkové okolnosti věci nejsou mezi účastníky sporné, sporným zůstává pouze výklad jednotlivých ustanovení zákona o zaměstnanosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
26. K žalobní námitce o aplikaci nesprávného znění zákona o zaměstnanosti krajský soud připomíná, že jak znění § 78 zákona č. 435/2004 Sb., tak znění § 78a, platného po nabytí účinnosti zákona č. 327/2017 Sb., je co do úpravy nároku na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě (poté na chráněném trhu práce) prakticky shodné a ze znění jednotlivých jejich odstavců vyplývá jednak, že součástí žádosti (odst. 5 písm. b) a později a) je mj. uvedení **vynaložených prostředků na mzdy nebo platy...**, dále ze znění odst. 8 písm. d) plyne, že **krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o – neposkytnutí příspěvku nebo jeho části ve výši odpovídající nevyplacené mzdě nebo platu.....**, a konečně ze znění odst. 10 v obou případech plyne **povinnost subjektu navrátit poskytnutý neprávem vyplacený příspěvek...** Na základě uvedených skutečností tedy krajský soud považoval uvedenou námitku žalobce za nedůvodnou.
27. Krajský soud shodně s žalobcem považuje za smysl a účel zákona č. 435/2004 Sb., pomoc státu se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, nicméně nemůže v daném případě považovat nesplněnou podmínku skutečně vynaložených a vyplacených mezd za zbytečný formalismus, neboť výplata mzdy je skutečně vynaloženým mzdovým nákladem, podmiňujícím možnost žádat za dané období, zákonem stanovené, o příspěvek na takto vynaloženou částku mzdových nákladů.
28. Z obsahu spisu i písemných vyjádření účastníků řízení je nepochybné, že mzda PhDr. H. za měsíc květen 2017 byla vyplacena dne 29. 11. 2017 a mzda za měsíc červen 2017 pak 15. a 19. 12. 2017. Uvedená mzda tak nebyla vyplacena zaměstnanci v průběhu čtvrtletí, za které byl příspěvek poskytnut a žalovaný po provedené kontrole žádal jeho navrácení v souladu s ustanovením § 78 odst. 10 výše cit. zákona, když toto ustanovení zavazuje příjemce příspěvku tento navrátit, pokud byl vyplacen na základě nesprávných údajů neprávem.
29. Krajský soud je přesvědčen, že v daném případě je možný pouze tento jediný výklad výše cit. ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., proto považuje námitky o zásadě „v pochybnostech ve prospěch“ a další s tím spojené za nadbytečné, žádnou možnost využití mírnějšího a příznivějšího výkladu neshledal. Za zcela lichou rovněž krajský soud považuje námitku o nutném postupu správního orgánu, který měl, dle názoru žalobce, postupovat dle § 45 odst. 2 správního řádu – „nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne

mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit“. Správní orgán převzal od žalobce vyplněnou žádost, v níž bylo uvedeno, že mzdy byly zaměstnancům vyplaceny a bez provedené kontroly nemohl předpokládat, že se tak v případě p. PhDr. H. ve skutečnosti v řádném výplatním termínu nestalo. Odkaz na možný postup žalovaného dle § 45 odst. 2 správního řádu tak postrádá jakýkoliv reálný podklad.

30. Z účastníky citované judikatury Nejvyššího správního soudu je tak pro danou věc zcela jistě přiléhavé využít jeho rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, kdy pod sp. zn. 9 Ads 83/2014 soud řešil otázku možného přezkoumání obdobných rozhodnutí správního orgánu soudem, v bodě 42. pak jasně stanovil, že pro výši příspěvku je nezbytné vycházet ze **skutečně vyplacených prostředků na mzdy a platy**, včetně pojistného a případného zvýšení o další náklady, příspěvek je poskytován zpětně vždy za uplynulé kalendářní čtvrtletí.
31. Pokud žalobce namítal, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí neměl nedoplatky daňové, ani na pojistném či penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti či na veřejné zdravotní pojištění, krajský soud musí konstatovat, že ale v dané věci nebyla splněna základní podmínka vyplacené mzdy.
32. Pokud se týče námitky žalobce o tom, že částka příspěvku k navrácení nebyla správně vypočtena, krajský soud se přiklonil k argumentaci žalovaného, tak, jak je uvedena v bodě 19, neboť k jinému výpočtu částky představující vrácený příspěvek neshledal zákonný podklad. Krajský soud neshledal ani možnost přihlédnout v daném případě k tomu, že před zdejším soudem probíhalo řízení pod sp. zn. 31 Ad 5/2017, v němž byla řešena otázka nesrovnalostí při podpisu pracovní smlouvy, neboť taková okolnost nemohla mít vliv na pohled na oprávněnost úkonu žalobce, kterým potvrdil na formuláři žádosti o příspěvek vyplacenou mzdu zaměstnanci, ač vyplacena ve skutečnosti nebyla.
33. Po projednání a přezkoumání věci tedy přistoupil krajský soud k zhodnocení žalobních námitek se závěrem o jejich neoprávněnosti a žalobu jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náhrada nákladů řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce účtoval náklady právního zastoupení a výši soudního poplatku, nebyl však ve věci úspěšný a náklady řízení mu tak nemohly být přiznány. Ve věci úspěšný žalovaný pak náklady řízení nežádal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. května 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu